

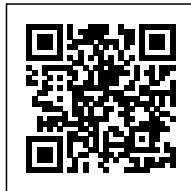
ELLIS JONGERIUS - 5 JAAR VN-VERDRAG HANDICAP

Posted on 14 juli 2021 by Margreet

Toen het VN-verdrag werd ondertekend was Ellis Jongerius, nu 36 jaar, trainer bij de LFB. Sinds een jaar is Ellis directeur van de LFB, maar toen gaf ze als ervaringsdeskundige trainingen aan andere mensen met een licht verstandelijke beperking en aan mensen die werken bij een zorginstelling. Gewoon met 'de voeten in de klei' en niet bezig met wetten en regels. Conny Kooijman, destijds directeur bij de LFB, was er vanuit haar rol wel nauw bij betrokken. Ellis volgde het nieuws via de media.

Categories: [Portret](#), [Vijf jaar VN-verdrag](#), [VN-verdrag](#), [zz Niet op home](#)

Toen het VN-verdrag werd ondertekend was Ellis Jongerius, nu 36 jaar, trainer bij de LFB. Sinds een jaar is Ellis directeur van de LFB, maar toen gaf ze als ervaringsdeskundige trainingen aan andere mensen met een licht verstandelijke beperking en aan mensen die werken bij een zorginstelling. Gewoon met 'de voeten in de klei' en niet bezig met wetten en regels. Conny Kooijman, destijds directeur bij de LFB, was er vanuit haar rol wel nauw bij betrokken. Ellis volgde het nieuws via de media.

Gewoon een mens aan de telefoon

Ellis had ook niet heel veel verwachtingen van het VN-verdrag: 'Uiteindelijk moet vooral in de praktijk blijken of de wet ook wordt uitgevoerd. Of mensen met een beperking echt mee kunnen doen'. Voor Ellis zelf was het vooral belangrijk dat het VN-verdrag ervoor zou zorgen dat de digitale wereld toegankelijker en begrijpelijker werd. Dat brieven van de gemeente en de overheid duidelijk geschreven zijn zodat ook mensen met een licht verstandelijke beperking ze kunnen begrijpen. En dat als je belt met een bedrijf of een organisatie, je dan gewoon een mens aan de telefoon krijgt in plaats van een bandje met een ingewikkeld keuzemenu.

Er wel mee bezig

Nu vijf jaar later ziet Ellis dat veel mensen, gemeenten en de overheid er wel mee bezig zijn. Dat ze wel begrijpen dat brieven duidelijker moeten. En sommige brieven van gemeenten zijn ook echt beter. Maar nog steeds staan in de meeste brieven veel te veel woorden. En worden teveel woorden gebruikt die verschillende betekenissen kunnen hebben. En dan blijft de brief voor veel mensen te moeilijk. Ook merkt Ellis dat vaker dan vroeger mensen met een beperking worden betrokken bij renovaties of plannen voor nieuwe gebouwen. Dat helpt bij de toegankelijkheid van de gebouwen voor mensen die blind of slecht ter been zijn, of in een rolstoel zitten. Tegelijkertijd maakt Ellis nog vaak mee dat zij wel gewoon naar een lezing kan, maar dat haar collega's in een rolstoel dan niet mee kunnen omdat er geen lift is. En dat is jammer. Want als directeur van de LFB doet ze haar lezingen graag samen met haar collega's.

Het VN-verdrag heeft er ook voor gezorgd dat Ellis vaak wordt gevraagd voor verschillende belangrijke politieke momenten. Bijvoorbeeld voor debatten, lezingen over begrijpelijke taal of bijeenkomsten over toegankelijk stemmen. Dat is belangrijk voor haar. Op dat soort momenten kan ze de stem van mensen met een beperking laten horen.

Vanzelfsprekend

Over vijf jaar zou je het eigenlijk helemaal niet meer over het Verdrag moeten hebben. Dan moeten toegankelijke gebouwen, begrijpelijke brieven, recht op onderwijs en werk gewoon vanzelfsprekend

zijn.

Ellis hoopt voor zichzelf dat ze over vijf jaar dan nog zelfstandiger is. Omdat digitale formulieren en brieven van de overheid dan zo duidelijk zijn dat ze daar geen hulp meer bij nodig heeft.

Beeld Ellis Jongerius: © Angela Jütte

Benieuwd naar meer verhalen van mensen om wie het gaat?

[Lees hier de andere zes portretten.](#)

Oproep: zet je eigen verhaal op social media met #VNverdrag en #5JaarLater

Heb jij een eigen verhaal over 5 jaar VN-verdrag? Wat vond jij 5 jaar geleden, wat vind jij dat inmiddels verbeterd is of juist niet en wat vind jij dat er de komende 5 jaar echt moet gebeuren? Laat het weten door je eigen 'portret' te delen op social media. Gebruik daarbij dan de #VNverdrag en #5JaarLater.

